Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

XIII

ĐOẠN KẾT

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

CHÀNG vốn yêu hoa phong lan. Chàng coi phong lan như đàn bà đẹp, nâng niu, o bế. Nhưng giãy chậu hoa phong lan xếp thành hàng ngay ngắn trên hành lang đã biến thành chướng ngại vật. Trong cơn vô ý chàng không nhìn thấy, đâm sầm vào và ngã chúi.

Ngay khi ấy, như được tính toán bằng óc điện tử, một tràng đạn tiểu liên từ phía trái nổ ròn rã. Hung thủ phải là tay thiện xạ nên băng đạn được rưới đều thành hình cánh cung, chỉ cách mặt đất trong tầm «bò hỏa lực». Nếu Văn Bình không vấp giãy chậu hoa và nằm sóng soài, chàng đã trúng đạn. Sự bất cần đã ngẫu nhiên cứu chàng khỏi chết. Hung thủ bắn hết xạc-giơ song không viên đạn nào cắm vào da thịt chàng.

Hung thủ đinh ninh chàng đã thiệt mạng nên chỉ bắn một bì đạn rồi liệng khẩu súng vào bụi hoa lê-đơn đối diện hàng hiên. Văn Bình nghe tiếng chân người chạy. Chắc là tiếng hung thủ. Chàng biết là tiếng chân đàn ông.

Hung thủ là Tôkita. Vì các thùng hóa chất Disa hắn đã không ngần ngại chơi trò lường gạt,

bá đạo một điều bất xứng đối với một võ sư đệ bát đẳng trong nhiều năm được kính nể dưới vòm trời Đông nam Á. Hắn lập mưu hạ sát chàng để được thảnh thơi chế ngự Hồng đại nương,

Mặc dầu không bị thương Văn Bình vẫn bị dính chặt xuống đất, không sao đứng dậy nổi. Định mạng ác nghiệt đã khiến chàng bị bong gân. Và cả hai mắt cá đều bị bong gân. Người thường bị bong gân phải nằm mọp trên giường nhiều ngày, nhưng đối với Văn Bình thì chỉ cần vận công, tụ hỏa một lát ở chỗ đau là trở lại bình phục. Nhưng trong thời khắc trọng đại này chàng không được quyền chậm trễ, dẫu là chậm trễ một phút để vận công, tụ hỏa...

Vì vậy, chàng nhịn đau vung hai bàn tay, bám cây cột gỗ ở hàng hiên, dùng làm điểm tựa để đứng dậy. Song chàng đã ngã rụp như thể bệnh xụm xương sống. Chàng chống tay lấy sức. Bỗng chàng nghe tiếng kêu rên từ trong nhà vẳng ra. Chàng nhận ra tiếng kêu rên của thằng Sue. Nó còn sống, chàng phải tìm cách cứu nó sống. Chàng bèn bò bằng cánh tay vào nhà.

Thằng Sue nằm nghiêng ,máu nhuộm đầy người. Mắt nó còn mở, và nó đã nhìn thấy chàng. Nó lãnh một loạt đạn vào bụng và đùi. Nó chưa chết, song

thần chết đã gần kề. Có lẽ nó tự biết sắp chết nên rán kêu rên thật lớn để lưu ý Văn Bình. Có lẽ nó muốn trối trăn với chàng.

Chàng hỏi nó :

— Sue cần dặn gì ?

Nó thều thào :

— Mấy đứa em...của cháu. Nhờ ông...

Chàng vuốt má nó :

— Sue yên tâm. Công việc xong xuôi, tôi sẽ chở chúng nó bằng phi cơ riêng về Saigon, chúng nó sẽ được nuôi nấng, ăn học đàng hoàng.

— Cháu đội ơn ông.

— Chính tôi cũng đội ơn Sue. Nếu Sue không nổ súng...

— Ông ơi...bà Vân Kiều coi chúng cháu như con, còn thương hơn con đẻ nữa là khác. Cho nên cháu không thể đứng nhìn kẻ khác hành hạ bà... Phương chi bà Vân Kiều còn là thầy võ của chúng cháu. Theo truyền thống Hồng bang, học trò phải xả thân để cứu thầy...

— Sue...bà Vân Anh đấy chứ...làm gì có Vân Kiều...

Thằng Sue đột nhiên cười tươi như thể phép lạ thần thông đã chữa lành các vết thương chí

mạng, và nó sẽ không bao giờ chết. Rồi nó lắp bắp :

— Không... phải... ông... làm...

Nụ cười hân hoan của nó là điềm báo hiệu vĩnh biệt cõi đời. Thằng Sue chỉ nói được mấy tiếng tối nghĩa rồi nụ cười tắt ngúm, mắt nó nhắm nghiền, và tim nó ngừng đập.

Tự dưng hai hàng nước mắt lăn trên gò má Văn Bình. Thằng Sue vẫn nằm nghiêng. Nếu không có vũng máu, chàng có thể lầm nó đang ngủ.

Văn Bình nhìn vào khoảng không vô tận. Chàng bắt đầu hiểu. Nội vụ thật éo le, nhưng càng đi sâu chàng càng thấy những chi tiết thật đơn giản. Tiếc là chàng phăng ra quá muộn. Những giai nhân trong cuộc đã chết. Chàng phải nỗ lực ngăn chặn bàn tay tàn bạo của Tử Thần...

Muốn vậy chàng phải ra ngay bến tàu. Chàng bừng tỉnh mộng vì chân bị bong gân.

Chàng bèn bò bằng hai tay. Tuy bị hạn chế chàng vẫn xê dịch được khá nhanh. Chàng không để ý đến những mỏm đá sắc nhọn cứa chảy máu. Chàng không để ý đến cát mặn luồn vào tai, vào miệng, làm chàng nghẹt thở. Chàng chỉ để ý đến khoảng trời trăng lờ mờ đang mở rộng trước mắt. Và chàng bỗng khỏe dội hẳn lên. Chàng có

cảm tưởng bóp vụn được cả những tảng đá hoa cương rắn chắc không thua kim khí chồng chất sừng sững ngoài bờ biển.

Gió lạnh thổi phần phật. Chàng nghe tiếng sóng vỗ. Tai chàng ghé sát mặt đất nên ngoài tiếng sóng, tiếng gió chàng còn nghe được những tiếng khác, những tiếng lạ lùng, dường như tiếng kêu của côn trùng, của những con vật ăn đêm.

Văn Bình ra bến tàu. Chàng đau nhói nơi tim vì chiếc tàu ngầm bỏ túi đã biến mất. Trên mặt nước bập bềnh chỉ còn lại chiếc ho bo mảnh khảnh của Cheng Ho.

Sau màn sương trắng sữa chàng nhìn thấy bóng người. Hồng đại nương nằm co quắp trên phiến đá nhẵn thín mấp mé mặt biển. Chàng bò đến nơi và tỏ vẻ mừng rỡ vì đại nương nằm ngửa, mắt nhắm chặt song ngực còn phập phồng. Nghĩa là đại nương chỉ mê man chứ không chết.

Chàng sửa soạn điểm huyệt hồi sinh thì đại nương vùng dậy. Chàng hỏi đại nương :

— Tokita cướp tàu ngầm ?

Đại nương gật đầu. Rồi nói :

— Ông yên tâm. Hắn không trốn thoát được đâu.

Đại nương đứng dậy. Văn Bình cắn răng chịu đau, đứng dậy theo. Tuy vậy chàng phải dựa vách đá và co một chân lên. Đại nương nhìn chàng :

— Ông bị thương nơi chân ?

Chàng cười gượng :

— Không hề gì. Chỉ bong gân sơ sơ thôi.

Đại nương dẫn chàng qua cái hang thấp đèn ống. Nhưng lại rẽ sang lối khác. Hai người đi một hồi mới đến thạch động nhỏ, bên trong toàn là máy móc điện tử. Dáng dấp nhanh nhẹn. Hồng đại nương mở tủ sắt gắn chìm trong đá, kéo ra cái hộp vuông, khá nặng, trên nắp gắn nhiều đồng hồ. Đại nương bấm nút, đoạn vặn dây thiều của cái đồng hồ tròn có cây kim đỏ. Văn Bình hỏi :

— Đại nương cho nổ đảo Hồng ?

Hồng đại nương đáp :

— Không. Tôi chỉ cho nổ hang đá để tiêu hủy máy móc và tài liệu. Tuy nhiên khi hang đá này nổ, tàu ngầm XE sẽ nổ theo. Tôi vặn 10 phút, thời gian vừa đủ cho ông và tôi rời đảo.

— Còn thi thể Vân Anh ?

— Không mang theo được. 10 phút sợ không kịp.

— Thì vặn lùi lại 15, 20 phút...

— Không thể kéo dài quá 10 phút. Vì thời gian 10 phút này tạm đủ cho Tôkita đáp tàu ngầm vào một hòn đảo gần nhất. Vả lại, đang còn trực thăng sắp đáp xuống bãi cát...

— Của Lim Koon ?

— Vâng, Tôkita đã báo tin cho sở Phản Gián. Hắn đuổi tôi ra đến bến, tôi sửa soạn xuống tàu thì hắn xuất hiện. Hắn nói là ông đã bị hắn lừa bắn chết. Tôi chưa kịp kháng cự thì hắn xáp lại đánh tôi.

— Tôkita dám tàn nhẫn đến thế ư ?

— Tính tình hắn không hề thay đổi từ nhiều năm nay. Hắn có tài song thiếu đức. Hơn nữa... hắn còn mắc bệnh lãng trí, nhiều khi hắn dữ hơn cọp gấm, sự ghen tuông từ thuở thanh niên lại làm hắn mù quáng hoàn toàn...

— Thưa bà... tôi không tin Tôkita là người tâm tính bất thường. Tôi đã gặp hắn. Thái độ của hắn là thái độ của kẻ tỉnh táo, sáng suốt và khôn khéo.

— Ông lầm. Hắn mang một chứng bệnh tâm lý, gọi là cuồng mê (1) từ hồi phục vụ tại Hoa thịnh Đốn. Nguyên do hắn tập karatê bị chấn atêmi vào đỉnh đầu, dường như các tế bào ở não

(1) paranoia — Kể ra paranoia mà dịch Việt ngữ là cuồng mê chưa được đúng hẳn.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

bộ bị kích động, sinh ra bệnh cuồng mê. Bệnh này làm hắn trở nên thông minh tuyệt vời, võ nghệ học đến đâu nhớ đến đấy, và chỉ sau một thời gian ngắn hắn thành võ địch. Bệnh cuồng mê dẫn đến thèm khát những ái tình khó khăn, vô vọng, và thèm khát quyền hành. Tôkita muốn cưới tôi làm vợ mặc dầu hắn biết không thể nào hôn nhân thành tựu và sau khi tôi đã lên xe hoa với Fat-yew hắn vẫn đeo đuổi một cách liều lĩnh gần như xuẩn động. Trong nhiều năm hắn khắc sâu mối thù trong lòng. Hắn lấy cháu gái tôi chẳng qua để trả thù. Hơn nữa còn vấn đề quyền hành, vấn đề tiền bạc. Đảng Hắc Long không thể nhắm mắt làm thinh cho những thùng hóa chất Disa rơi vào tay Tây phương. Nên Tôkita phải chiếm đoạt bằng được. Rồi còn Hồng bang... Như ông đã biết, Hồng bang là một tổ chức có quy mô, có dây mơ rễ má khắp Viễn đông, ai kiểm soát được Hồng bang có thể sớm muộn kiểm soát được các hoạt động điệp báo và kinh tài ở khắp Viễn đông...

Hồng đại nương ngừng bặt. Hai người ra đến bến đậu ca-nô. Xa xa vọng lại tiếng máy trực thăng.

Hồng đại nương giục :

— Mời ông xuống đi. Bọn Lim Koon đã tới.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Văn Bình nghiêng đầu :

— Phụ nữ bao giờ cũng được giành quyền ưu tiên.

— Nhưng ông bị bong gân... từ nãy đến giờ tôi thấy ông nhảy cò cò bằng một chân.

Tiếng máy trực thăng mỗi lúc một rõ. Bến tàu được giấu trong thạch động nên âm ba vang dội mạnh mẽ, Văn Bình đang trù trừ thì Hồng đại nương đã lẹ làng rút súng, nghiêm giọng :

— Ông phải xuống trước.

Văn Bình giả bộ ngơ ngác :

— Không phải Tôkita mà là đại nương mắc bệnh mất trí. Vì chỉ người mất trí mới dùng súng ép buộc xuống trước xuống sau... Nếu ông không tuân lệnh, tôi sẽ phải lấy cò...

— Hừ... đại nương đã biết tôi là Z 28. Đại nương cất súng đi, Z 28 không nao núng trước cái đồ chơi trẻ con ấy đâu.

— Ông Z 28, tôi thỉnh cầu ông lần chót.

— Tôi chỉ chịu thất lễ với phụ nữ nếu đại nương thú nhận...

— Thú nhận ? Tôi làm nên tội gì mà phải thú nhận?

— Tội nói dối. Đại nương đã phạm tội nói dối.

Hồng đại nương thở dài :

— Vâng, tôi đã nói dối. Tôi muốn ông xuống trước là để ở lại một mình. Người thân của tôi đã chết sạch, tôi chẳng thiết sống nữa. Đời tôi hết rồi, hết thật rồi, ông ạ...

— Bậy nào, đời đại nương còn dài...

— Trời ơi tôi đã 6, 7 mươi gần kề miệng lỗ, ông nói gì lạ vậy ? Cho dẫu, tôi có thể sống thọ trăm tuổi, tôi cũng không màng. Hẳn ông đã hiểu lòng dạ của phụ nữ. Điều tối cần của phụ nữ là nhan sắc. Tôi còn sống đến hôm nay kể cũng đã hơi nhiều...

— Đại nương còn trẻ lắm !

— Ông đừng mất thời giờ mơ mộng hão huyền nữa. Trực thăng sắp hạ xuống đảo.

— Vì trực thăng của Lim Koon sắp hạ xuống đảo nên tôi không thể bỏ đại nương ở lại. Đẹp như đại nương, trời đất cây cỏ vô tri còn ghen tuông... lẽ nào tôi thoát chạy một mình. Nếu đại nương ở lại, tôi cũng tình nguyện ở lại, chờ chết. Thà được chết bên giai nhân...

— Tôi là giai nhân ?

— Vâng, đại nương là giai nhân. Tuyệt thế giai nhân...

— Ông Văn Bình... ông có chịu xuống tàu hay không ?

— Tôi chỉ xuống tàu với một điều kiện. Đại nương gỡ mạng che mặt cho tôi chiêm ngưỡng dung nhan...

— Hừ.., chiêm ngưỡng dung nhan một thiếu phụ già hom hem bị vi trùng phong cùi tàn phá...

Hồng đại kương quay chàn, định lần vào màn sương. Nhưng Văn Bình đã nhanh tay, giật phăng tấm vải đen dầy che mặt thiếu phụ. Khi ấy, chàng không còn nhớ đến cơn đau vò xé da thịt nữa. Khẩu súng trên tay Hồng đại nương vẫn nằm bất động. Dường như phản ứng nhậm lẹ của Văn Bình đã làm đại nương ngây người như tượng gỗ. Song cũng có thể là Văn Bình đã nắm được gan ruột của Hồng đại nương... Thiếu phụ dọa bắn chàng, nhưng chàng biết chắc nàng không dám lấy cò.

Tấm mạng được lột bỏ, một dung mạo đẹp vô song hiện ra lồ lộ. Đó không phải là dung mạo bà già. Mà là dung mạo thiếu phụ trẻ đẹp sắc sảo và quyến rũ.

Thiếu phụ định vùng chạy song Văn Bình đã giữ lại, khẩu súng tuột rớt xuống đất. Chàng dõng dạc nói :

— Cô Vân Kiều, tôi biết tông tích cô từ lâu. Cô còn giấu diếm gì nữa.

Thiếu phụ ngó Văn Bình bằng cặp mắt sững sờ

rồi nói :

— Phải, tôi chính là Văn Kiều. Ông hãy buông tôi ra.

— Mẫu thân cô đã tạ thế ?

— Vâng, mẫu thân tôi là Hồng đại nương từ trần đột ngột vì bệnh tim cách đây nửa năm, nên tôi phải giả vờ điên để lãnh ra đảo Hồng, điều khiển công việc trong bang..

— Với s đồng ý của Cheng Ho .

— Vâng, Kho hóa chất thuộc quyền sở hữu chủ của Hồng bang, trong trường hợp mẫu thân tôi qua đời, thì công việc được chuyển giao cho người kế vị, nên tôi không còn con đường nào khác, ngoài con đường đội lốt Hồng đại nương để thương lượng số tiền chuộc 20 triệu mỹ-kim.

— Cô yêu Cheng lắm không ?

— Tại sao ông lại hỏi như vậy ? Tôi lấy Cheng chỉ vì bổn phận.

— Ngược lại, Cheng rất yêu cô.

— Vâng, Cheng rất yêu tôi, yêu nồng cháy như thanh niên 20 tuổi.

— Tôi mạn phép đặt một câu hỏi tò mò. Trong phòng riêng của Cheng, tôi tìm thấy những bức họa và thủ bút đặc biệt. Cheng Ho, chồng cô, cũng trùng tên với viên đô đốc Trung Hoa hành quân

tại Mã Lai năm 1409, và cũng mắc bệnh tương tư cho nên tôi không tin có thể yêu nồng cháy như thanh niên 20 tuổi.

Văn Kiều giật nẩy người. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, má nàng đỏ bừng. Phải, Văn Bình đã bắt gặp trong phòng riêng của Cheng hai bức họa về một thủy quan Tàu mặc giáp trụ. Đô đốc Tàu này cũng là Cheng Ho. Đô đốc Cheng Ho mắc bệnh bất lực. Cuộc đời của đô đốc Cheng Ho ngập tràn chiến thắng trong danh vọng, chiến thắng trên trận địa. Nhưng cũng ngập tràn thảm bại. Thảm bại trong tình trường. Vì đô đốc Cheng có tài điều khiển hàng trăm vạn binh sĩ, hàng ngàn chiến thuyền, lại không điều khiển được một bộ phận trên cơ thể, bộ phận làm tình.

Văn Kiều thở dài chua xót :

— Ông đã biết, tôi cũng chẳng buồn che đậy nữa,. Vâng, chồng tôi bị bệnh bất lực từ nhiều năm nay, từ ngày phục vụ trong ban E, dưới đại chiến thứ hai tại Tân gia Ba.

— Nghĩa là trước ngày cô kết hôn với Cheng.

— Vâng. Nói ông không tin, nhưng sự thật là vậy. Tôi nhận lời làm vợ Cheng vì nghĩ rằng suốt đời Cheng sẽ không thể bình phục. Cuộc hôn nhân của tôi chỉ là một sự sắp xếp miễn cưỡng. Mẫu thân tôi cần Cheng và tôi là sợi dây thâm tình...

Nhưng nếu Cheng không bị cuốn xoáy vào cạm bẫy của Lim-Koon thì hậu quả đã bớt bi thảm hơn nhiều.

— Cheng bị Lim-Koon săng-ta ?

— Vâng, Lim Koon dùng những chứng từ về nếp sống của mẹ và em gái Cheng hiện ở Ấn để bắt chẹt Cheng theo hắn. Đồng thời Lim-Koon lại trị bệnh bất lực cho Cheng. Toa thuốc này gồm rễ cây phơi khô ngâm rượu tapai. Cheng có nhiều hy vọng lành bệnh. Cho nên Cheng đã tráo trở...

— Và bị giết ?

— Vâng. Tôi rất tiếc... tuy nhiên kẻ thù của tôi là Lim-Koon. Vì Lim-Koon mà công trình của gia đình tôi bị tan nát. Ông Văn Bình, giờ đây ông đã hiểu tại sao tôi ở lại trên đảo để chờ Lim Koon. Chào ông. Thành thật khen ông, ông đi đi, còn 5 phút, cốt-mìn chôn ngầm dưới đất sẽ phát nổ... ơ kìa, trực thăng mở đường của Lim Koon vừa hạ cánh... ông Văn Bình ơi, ông đi đi...

— Tôi xin phép được... hôn cô để từ biệt...

— Hừ...ông lắm chuyện quá. Đại liên trên trực thăng bắt đầu nổ đôm đốp. ông còn nghĩ đến việc ôm hôn từ biệt thì lạ thật...Tôi không ghét ông nên cũng chẳng tiếc ông làm gì. Đây, tôi giành cho ông một phút...

Vân Kiều quả là người đàn bà «ngây thơ» vì nếu nàng có chút ít kinh nghiệm (chỉ chút thôi) nàng đã không dại dột «giành cho ông một phút». Trừ con trai tay mơ, thời gian một phút, chỉ sáu chục giây đồng hồ, chỉ vừa đủ cho cuộc sửa soạn. Vân Kiều đã nghe danh điệp viên Z-28, song có lẽ nàng chỉ biết chàng là võ sĩ thượng thừa, có tài giết người bằng atémi, và chưởng lực, khỏi cần dao súng cồng kềnh, kiếm tài đối phó quyền biến, bén nhọn và hữu hiệu. Chắc nàng chưa biết Z-28 «danh trấn giang hồ» về một lãnh vực khác, lãnh vực ái tình. Mê lực độc nhất vô nhị của chàng có thể khuất phục trong nháy mắt những người đàn bà cứng cỏi nhứt.

Với làn môi cong, khoé mắt ướt, gò má bóng và da thịt nóng hâm hấp. Vân Kiều không phải là phụ nữ cứng cỏi. Cho nên một phút đối với Văn Bình đã là quá nhiều. Chàng tin tưởng trong vòng mươi giây đồng hồ nàng sẽ mềm nhũn như sợi bún luộc nước sôi.

Chàng phải tấn công ngay, sợ nàng thay đổi ý kiến. Chàng bèn cầm tay nàng, kéo lại gần.

Cái hôn mới là «mấy món ăn chơi» của tình yêu. Sau «ăn chơi» còn «ăn thật», còn thịt, cá, kho, sào, chiên, hầm, hấp, luộc, bỏ lò, nướng...

rồi còn món nước, món sốt, món mì, món cơm. Cũng chưa hết. Sau đó đến đét-xe. Và đét-xe cũng có 5, 7 đường khác nhau.

Văn Bình mới phô trương «mấy món ăn chơi» thông thường Vân Kiều đã bủn rủn tay chân. Trước đó một vài tích-tắc, nàng đã đọc thấy ý định của chàng. Ánh mắt nàng sáng rực, dường như ốc nàng ra lệnh kháng cự nhưng giác quan bị mê mẩn không còn biết ất giáp gì nữa. Những phòng tuyến kiên cố của giai nhân lần lượt bị xụp đổ, Vân Kiều nằm gọn trong vòng tay Văn Bình hơi thở rồn rập.

Cạnh bàn tay Văn Bình bỗng vung lên, lướt nhẹ bả vai nàng. Phát atêmi êm ái rớt trúng mê huyệt nơi xương đòn gánh một cách thần diệu. Vân Kiều thở ra một tiếng nhẹ rồi bất tỉnh.

Trực thăng thứ nhất vừa đổ xuống thì trực thăng thứ nhì quay vòng tròn trên đảo. Văn Bình thấy nhiều bóng đen lố nhố trên bãi đáp. Lim-Koon đã huy động một lực lượng hùng hậu để chiếm đoạt các thùng thép hóa chất trên căn cứ đảo Hồng.

Văn Bình ôm đặt người đẹp trên vai giữa lúc những loạt đạn đại liên đọ dẫm đua nhau nổ ròn trong sương trắng và ánh trăng nhòa nhạt. Văn

Bình chạy miết xuống ca-nô.

Văn Bình đã tính kỹ : đòn atêmi của chàng chỉ làm nàng ngất độ 5 phút là cùng. Khi ấy, ca-nô đã ra khỏi vùng nguy hiểm và đang lênh đênh trên biển khơi. Trong bách khoa hẹn hò trai gái, đệ nhất thú là hẹn hò dưới nước trong đêm khuya gần sáng. Còn gì thần tiên hơn những phút vẫy vùng dưới biển, quấn quít lấy nhau, lấy sao Mai vừa thức dậy ở đằng đông làm đèn động phòng hoa chúc, mượn đợt sóng nhấp nhô êm ái làm giường lò so Hồng kông. Người Tàu và người Ấn khét tiếng từ nhiều năm nay về nghệ thuật làm tình đều nức nở ca tụng những cuộc yêu đương trên biển...

Chiếc ho-bo rời đảo Hồng được nửa hải lý thì nhiều tiếng nổ lớn nổi lên. Chắc đảo Hồng bé nhỏ đã tan thành nhiều mảnh và xụp xuống đáy biển cùng với những người xa gần liên hệ đến điệp vụ Disa. Lim Koon chết. Thiếu tướng chân gỗ Tôkita cũng chết. Văn Bình ghé đảo Phong Lan là để thu hồi các thùng hóa chất, nhưng kho độc dược giết người thần sầu quỷ khốc này đã chìm theo chiếc tàu ngầm xì-gà của Tôkita.

Tay trắng, rốt cuộc Văn Bình trở về Sàigòn tay trắng. Chàng toan thở dài song lại mỉm cười,

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

Vụ nổ làm mặt biển chấn động, sóng đùn cao lớp lớp, chiếc ho-bo mảnh mai trồng trành, nước tràn vào khoang. Làn nước lạnh đánh thức Vân Kiều dậy. Chàng mỉm cười vì nhìn thấy cặp mắt đen láy của nàng.

Không, chàng không trở về Sàigòn tay trắng. Chàng đã có chiến lợi phẩm Vân Kiều. Dưới con mắt chuyên viên lạnh lùng của ông Hoàng, giai nhân Vân Kiều chỉ là con số dê-rô. Nhưng đối với Văn Bình, nàng còn đắt giá hơn cả phát minh siêu khoa học của Fat-yew.

Nàng gối đầu trên đùi chàng, da trắng phau phau. Ánh trăng tương phản với sàn thuyền máy làm da nàng trắng thêm. Cầm lòng không đậu chàng ôm ghì Vân Kiều.

Đột nhiên chàng tê cóng châu thân. Cặp mắt đen láy của nàng đang chớp chớp một cách vội vã.

Rồi nhắm nghiền. Văn Bình lay nàng, gọi :

— Vân Kiều, Vân Kiều, em làm sao thế ?

Nàng không đáp. Nàng hơi ngoẹo đầu, một tia máu nhỏ ứa ra ngoài mép. Chàng vụt hiểu. Lỗ tai rỉ máu. Rồi mắt nàng như bị nứt rách để khơi giòng cho máu chảy. Vân Kiều đã bị đánh atêmi vào tả-diện-huyệt. Huyệt này ở trên mặt, gần màng tang trái, và phải, vì vậy, nó mới được gọi là tả, hữu. Phải là võ sĩ điềm huyệt thượng thừa mới thọc được tả diện huyệt. Loại huyệt chết này nằm rất sâu, lại đóng, mở theo giờ giấc. Té ra trước khi thoát thân bằng tàu ngầm xì-gà, Tôkita đã hạ độc thủ. Hắn xử dụng phép diên-trì, một cao thuật atêmi tương tự phương pháp gài bom đồng hồ định trước giờ nổ. Nếu quan sát thần sắc nàng kỹ lưỡng, Văn Bình đã có thể cứu nàng sống. Nhưng chàng quá đam mê nên nàng phải chết.

Điệp vụ trên đảo Phong Lan là một trong những điệp vụ sui sẻo của Văn Bình. Mở đầu, chàng hâu đói ái tình để bị người đẹp đánh ngất. Kết thúc, chàng đánh ngất người đẹp để sửa soạn ái tình thì thần Chết xuất hiện.

Văn Bình nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Vân Kiều. Lòng chàng trở nên trống rỗng lạ thường. Chiếc ho-bo bập bềnh trên luồng sóng mặn mặn trong như nước mắt. Xa xa là ánh đèn hấp háy buồn thảm của thị trấn Tân gia Ba.

NGƯỜI THỨ TÁM

Kiểm Duyệt số 954, ngày 30-3-1972 của BIT